

Kokkolan kauppaopiston tieto- ja viestintätekniiikan opiskelija

Työssäoppimispaikkani oli tietokonekauppa, joka työllistää Bury St. Edmundsissa 19 henkilöä. Myymäläpäällikkö oli minun ohjaajani työpaikan puolesta. Työntekijöiden keski-ikä oli noin 25 vuotta, ja suurin osa oli saanut vastaavan tason koulutuksen (A-level) kuin minä. Kaupan erikoisalana ovat tietokoneet ja siihen kuuluvat oheistuotteet sekä kamerat, televisiot ja pelilaitteet. Palveluina on viruksenpoistoja Windowsille, tietojen palauttaminen, sekä muut korjaus- ja asennustyöt tietokoneille.

Ensimmäisenä päivänä kävimme läpi perusasioita ja sain paljon eri salasanoja muistettavaksi, sillä jokaiseen huoneeseen ja tietokonejärjestelmään on omat salasanat. Salasanoja tuli myös myöhemmin muistettavaksi lisää, kun varashälytymiä piti kytkeä kiinni/auki sekä käyttää langatonta nettiä. Hinnoittelin tavaroita oikeastaan koko ensimmäisen päivän, mikä oli mielestäni hyvä tapa oppia tuntemaan kauppa ja sen tavarat. Etsin itse hinnattomat tavarat, skannasin viivakoodin, ja tulostin hintalaput. Hintalaput olivat yksityiskohtia täynnä, enkä osannut niitä vielä ensimmäisenä päivänä tulkita. Viimeisellä viikolla hinnoitteluhommat olivatkin paljon nopeampaa ensimmäiseen päivään verrattuna.

Kerkesin kiitettävästi kokeilla kaupan eri työtehtäviä, varastohallinnasta yritysasiakkaiden palvelemiseen. Kuutena päivänä vietin suurimman osan päivästä teknisen tuen puolella, joka oli mielestäni kaikista antoisin tehtävä. Asiakaskontaktit tulivat siinä luonnostaan. Samassa pisteessä hoidettiin reklamaatiot ja palautuksetkin. Asiakkaat olivat enimmäkseen leppoisia, vaikka joskus oli melko ikäviä tapauksia kun esim. asiakkaat olivat ostaneet väärän tuotteen tai saaneet tietokoneensa aivan sekaisin. Monet, jotka tarvitsivat kaupan palveluja, olivat jättäneet oman huoltosopimuksensa lukematta, ja joutuivat maksamaan itse kun vakuutus ei kattanutkaan ohjelmistoa. Kerkesin työskennellä ehkä 30 koneen kanssa, joten Windows sekä muutamat Windowsille sopivat vapaat ohjelmistot tulivat siinä nopeasti tutuksi. Päivitykset, viruksen- ja haittaohjelmien poistot sekä asennukset olivat teknisinä tehtävinä. Asiakkaiden neuvominen kuului myös luonnollisesti työtehtäviini. Asiakaspalvelussa pärjäsin hyvin englanniksi, varsinkin silloin kun minulta kysyttiin teknisimpiä asioita, koska olen jo vuosikaudet lukenut ja hakenut tietoa ATK-asioissa englanniksi. Ainut asia, mitä olisi selkeästi pitänyt treenata, oli englanninkielisen aakkosten ymmärtäminen eri murteilla. Olin nimittäin melko hukassa kun asiakaslomakkeisiin piti täyttää sukunimiä!

Joka tiistai oli kuorman saapumispäivä eli ”Delivery Day”, jolloin aamulla ensimmäisenä tarkistettiin mitä on tulossa, mitä on jo kaupan puolella ja mihin tavara saadaan mahtumaan. Tämä tarkistus tehtiin varastohallinnan ohjelman avulla, vaikkakin monesti tavarat jouduttiin etsimään itse kaupasta ja laittamaan muistiin määrät tukkimiehen kirjanpidolla. Tiistaisin jokaisella oli ainakin yllin kyllin tekemistä! Lähes kaikilta työntekijöiltä työpanosta odotettiin myynnin suhteen, vaikka puolet tavaroista ”möi itse itsensä”. Harha, että asiakas vaan löytää ja ostaa ilman palvelua, haihtui varastohallinnan tutustumisen jälkeen. Jokaisella tavaralla on oma mahdollisimman myyvällä tavalla sijoitettu paikka ja varastossa ei pidetä mitään ylimääräistä. Pienellä varastolla on toki haasteellista tehdä myyntityötä, kun pitää saada asiakas tilaamaan tuote ja odottamaan pari päivää, mutta se nostaa liikevaihdon arvoa. Jokainen päivä jonka tavara on varastossa nostaa tavaran käsittelykuluja. Työaikani oli klo 9-17, tunnin ruokatauolla. Työkaverit olivat avuliaita ja huumorintajuisia, mutta ihmettelivät minun työintoani moneen otteeseen.

Asuin pienessä 5-10 asiakkaan Bed & Breakfastissa. Hinta ei ollut mitenkään kova, 20 puntaa/yö. Huonekaverin kanssa tulin hyvin toimeen, mutta tilat olivat ahtaat. Niukka aamiainen, appelsiinimehua ja myslä/muroja, oli pettymys. Elin käytännössä katsoen kolmiovoileivillä koko

kuukauden. Silloin tällöin oli varaa käydä haukkaamassa paikallisia Fish & Chipsejä. Kerran myös kokeilin Englantilaista aamiaista.

Bury St. Edmundissa on ihania vanhoja katuja, loputtomalta määrältä tuntuja vanhoja rakennuksia, sekä iso entinen luostarialue, johon opettajani vei meidät heti ensimmäisenä päivänä. Suurin osa Abbey Gardenista on nyt raunioina, mutta paikalliset ovat tehneet siitä ihanan puiston, jossa vietin monen monta tuntia. Abbey Gardenin yhteydessä on vanha katolilainen kirkko, jossa on aktiivinen seurakunta. Siellä kävimme pääsiäissunnuntaina. Minun mielestäni messu ei paljoakaan eronnut suomalaisesta kirkonmenosta. Poikakuoro oli se dramaattisin ja samalla kaunein ero.

Uskontunnustuskin oli samanlainen, sillä erolla että piti tunnustaa uskovansa pyhään katolilaiseen kirkkoon. Jossain normilausunnassa oli myös lisätty "God save the queen". Kolehäitä kerättiin ja brittiläiset veronmaksajat saivat laittaa omansa pieneen kuoreen, johon kirjoitti verotietonsa. Näillä kuorilla kirkko sitten saa lunastaa 25 % lisää jo lahjoitetusta summasta valtiolta.

Suomalaisena en ole todellakaan totunut siihen, että baarissa jutellaan herkästi vieraille ja seurustellaan. Opettaja oli toki kertonut tästä ja saimme sen itsekin kokea. Pubissa käynti oli kivaa. Seuraa löytyi, vaikkei joka kerta juomaa tilannutkaan. Kahvi pubissa tai kahvilassa tilattuna oli kallista, siinä kahden punnan molemmin puolin. Suosikkipubini on ehdottomasti the Grapes, jossa oli ilmainen Wi-Fi-verkko. Henkilökunta oli erittäin huumorintajuista, ja heidän seurassaan vietin useamman kerran aikaa myös muualla kun niiden työpaikalla. Asiakaskunta oli ystävällistä ja ruuhka-aikoina tarkistettiin, että tilausjärjestys meni niin kun pitikin. Ei puhuttakaan, että joku olisi saanut päähänsä etuilla jonossa!

Ihan ensimmäisinä päivinä Lontoossa meinasin jäädä auton alle, kun niin vaistomaisesti ajattelin että autot ajavat samalla puolen tietä kuin Suomessa. Päätin siinä heti kättelyssä, etten ajattele ollenkaan, vaan tarkistan joka kadunylityksen yhteydessä kummastakin suunnasta tulevan liikenteen. Muutenhan siinä olisi pian käynyt niin, että Suomeen tullessani olisin joutunut auton alle.

Tämä matka avasi silmiäni maailmaan. Olen huolelta ollut yhteydessä Internetin kautta muihin kansalaisuuksiin, mutta ollut sitä mieltä, etten ikinä muuta Suomesta. Nyt tiedän ainakin Englannin olevan hyvä paikka asua ja työskennellä, enkä koe mitenkään mahdottomuutena, että muuttaisin sinne jatko-opiskelua varten tai työtä tekemään. En ymmärtänyt olleeni niin ahdasmielinen, että kaikki vieras hieman pelottaa, joten kuukausi ulkomailla oli minulle todella tarpeellinen.

Koen, että jaksolla on suurikin merkitys kun haen tulevaisuudessa töitä ja työssäoppimispaikkoja. Koen että kaikille, joilla on jonkinlainen kielipohja, tulisi tarjota tällaista mahdollisuutta kerran elämässä. Varsinkin meille suomalaisille, sillä osa meistä on melko sisäänpäin kääntyneitä noin yleisesti katsoen.

Viimeksi muutettu: maanantai, 24 lokakuu 2011, 12:26